



Arrest

nr. 60 487 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MOONS, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesjetische origine, en afkomstig uit Ekashevo, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

Op 11 maart 2004 werd de wagen van uw neef Y. R. (...), een politiemann, beschoten door FSB-medewerkers. Sindsdien is hij spoorloos verdwenen. U schreef brieven naar verschillende overheidsinstanties met het verzoek om de verdwijning van uw neef verder te onderzoeken. Samen met enkele familieleden ging u op 28 mei 2004 naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De minister wilde echter niet met jullie praten. Enige tijd later werd u opgeroepen door het vice-hoofd van de ROVD te Nazran. Hij raadde u aan om uw onderzoek naar de verdwijning van uw neef stop te zetten, omdat u anders problemen zou krijgen.

In deze periode begon u te werken in de houthandel van uw vader. U nam een zekere S. A. (...), een Tsjetsjeense vluchteling, als arbeider in dienst. Hij bezorgde u nog drie andere arbeiders. Op 18 oktober 2005 werd S. A. (...) door de ordediensten vermoord op uw bouwterf. De volgende dag 's morgens werd u gearresteerd door leden van de ROVD te Nazran. Dezelfde dag nog werd u door FSB-

medewerkers meegenomen naar hun hoofdkwartier in Magaz. U vernam van hen dat S. A. (...) een rebel was die federaal gezocht werd. De FSB-medewerkers beschuldigden u ervan om hem onderdak verleend te hebben. U weigerde om een schuldbekentenis te ondertekenen. Ze brachten u vervolgens terug naar het bureau van de ROVD te Nazran. Daar werd u zwaar geslagen.

Uw vader kende een majoor van de ROVD, een zekere I. T. (...). Op 28 oktober 2005 werd u door tussenkomst van deze persoon tegen betaling vrijgelaten. Uw vader bracht u onmiddellijk naar het ziekenhuis waar u tien à twaalf dagen verbleef. Na uw ontslag uit het ziekenhuis besloot u om het land te verlaten.

In december 2005 vertrok u samen met uw toenmalige echtgenote naar Polen waar u op 5 december 2005 asiel aanvraagde. Uw echtgenote zag echter één van de arbeiders die met S. A. (...) samenwerkten in het opvangcentrum. Daarom wachtte u de beslissing inzake uw asielaanvraag niet af, maar keerden jullie al na enkele dagen terug naar Ingoesjetië.

Na uw terugkeer durfde u niet terug thuis wonen uit angst om opnieuw gearresteerd te worden, maar verbleef u op verschillende plaatsen bij familieleden. De wijkagent kwam enkele keren langs bij uw vader op zoek naar u.

In januari 2006 bent u wettelijk gescheiden van uw echtgenote. In juli of augustus 2006 vertrok u opnieuw uit Ingoesjetië. U kwam in België aan op 5 december 2006 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 16 januari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf, omdat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U werd in februari 2007 gerepatriëerd naar Polen.

In juni 2007 werd uw asielaanvraag in Polen afgesloten met een weigering waarna u naar Wit-Rusland gerepatriëerd werd. U keerde terug naar Ingoesjetië waar u gedurende twee jaar ondergedoken leefde op verschillende plaatsen.

In september 2009 contacteerde uw vader een advocaat om de beschuldigingen tegen u te onderzoeken. De advocaat ontdekte dat uw naam al sinds 2004 geregistreerd stond bij de MVD. In oktober 2005 kon uw vader door tussenkomst van deze advocaat met verschillende gerechtelijke instanties en overheidsorganisaties praten om uit te leggen dat u onschuldig was en geen banden had met rebellen. In november 2009 werd u niet langer gezocht door de ordediensten in verband met S. A. (...) en kon u zich opnieuw vrij verplaatsen.

Op 2 april 2010 was u 's avonds aan het werk op de binnenplaats van het bedrijf van uw vader toen er een wagen aankwam met gemaskerde mannen in camouflageuniform. Deze mannen overmeesterden u, maar u kon nog om hulp roepen. Uw werknemers slaagden erin om u te bevrijden waarna uw aanvallers wegvluchtten. 's Nachts vertrok u met de wagen naar Belgorod. Vandaaruit reisde u met een vrachtwagen verder naar België. U kwam op 26 april 2010 in België aan en vroeg er op dezelfde dag voor de tweede keer asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u van uw vader vernomen dat de personen die u wilden ontvoeren politiemannen waren.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw werkboekje, uw internationaal paspoort, een treinticket van Brest (Wit-Rusland) naar Mineralnye Vody (Russische Federatie), uw echtscheidingsakte, een document d.d. 25/07/2006 van de dienst bevoegd voor de uitreiking van internationale paspoorten te Nazran, een gelegaliseerde kopie van een akte van volmacht d.d. 22/09/2009, de verkoopsovereenkomst van uw wagen d.d. 15/08/2005, een brief d.d. 29/05/2004 gericht aan Kostoyev Abukar, waarnemend minister van Binnenlandse Zaken, en een medisch attest d.d. 10/11/2005 van een ziekenhuis in Nazran.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest door de autoriteiten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in december 2005 de beslissing inzake uw asielaanvraag in Polen niet hebt afgewacht. U verklaarde dat u de volgende dag al vanuit Polen vrijwillig bent teruggekeerd naar Ingoesjetië, omdat uw echtgenote één van de medewerkers van S. A. (...) gezien had in het opvangcentrum (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 3, 8). Uw vrijwillige terugkeer naar Ingoesjetië ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

U stelde weliswaar dat u na uw terugkeer naar Ingoesjetië in december 2005 tot aan uw vertrek in juli of augustus 2006 de hele tijd ondergedoken leefde uit angst om opnieuw gearresteerd te worden door de ordediensten. U beweerde ook dat de wijkagent in deze periode enkele keren naar u is komen vragen bij uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 8-9).

Toch bent u in deze periode zelf twee keer in contact gekomen met de autoriteiten.

Uit de door u voorgelegde echtscheidingsakte evenals uit uw intern paspoort blijkt namelijk dat u op 26 januari 2006 wettelijk gescheiden bent. U legde uit dat u geen risico liep door zelf naar de dienst burgerlijke stand in Nazran te gaan, omdat u niet officieel gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 8-9), wat weinig overtuigend is, zeker gezien u verklaarde dat de advocaat die uw vader gecontacteerd had ontdekt had dat uw naam al sinds 2004 bij de MVD geregistreerd stond.

Verder legde u een document voor afkomstig van de dienst bevoegd voor de uitreiking van internationale paspoorten waarin gesteld wordt dat u een internationaal paspoort geweigerd werd. U stelde weliswaar dat u dit internationaal paspoort aangevraagd hebt via een kennis die bij de bevoegde dienst werkte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 9). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt onderzocht door de FSB. Dergelijke gedragingen stroken dan ook niet met uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijsstuk kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U verklaarde toch dat uw vader in oktober 2009 door tussenkomst van uw advocaat met verschillende gerechtelijke instanties en overheidsorganisaties kon praten om uw onschuld aan te tonen waarna u niet langer gezocht werd door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 9-10).

U kon hiervan echter geen enkel document voorleggen wat weinig aannemelijk te noemen is. U beweerde zelfs niet te weten of uw vader daar al dan niet documenten van had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 10).

Het door u voorgelegde medisch attest stelt weliswaar dat u bepaalde verwondingen had na mishandeling door politiemannen, maar vormt geen sluitend bewijs voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen opgelopen hebt.

De door u geschreven brief gericht aan de waarnemend minister van Binnenlandse Zaken kan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin staven.

De verkoopovereenkomst bevestigt enkel dat u uw wagen verkocht hebt aan een zekere S. A. (...), maar toont uw beweerde problemen omwille van uw banden met deze persoon geenszins aan.

De gelegaliseerde kopie van de akte van volmacht tenslotte bevestigt enkel dat u aan uw vader een volmacht gegeven hebt om in uw naam bepaalde rechtshandelingen uit te voeren, maar kan uw asielrelaas ook niet staven.

Verder kan worden opgemerkt dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over uw situatie of uw problemen in uw land van herkomst.

U beweerde na uw aankomst in België van uw vader vernomen te hebben dat de mannen die u wilden ontvoeren politiemannen waren. U stelde dat uw vader dit via kennissen te weten was gekomen, maar u kon niet zeggen wie die kennissen waren.

U wist ook niet of uw vader na uw vertrek uit Ingoesjetië al dan niet uw advocaat gecontacteerd had in verband met deze poging om u te ontvoeren. U verklaarde weliswaar dat uw vader zelf de zaak aan het onderzoeken is en dat hij daarom verschillende politiestructuren heeft gecontacteerd. U bleek echter niet te weten welke politiestructuren of welke personen uw vader gecontacteerd heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 11-12).

Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk. Te meer daar u verklaarde dat u in België toch maandelijks contact hebt met uw vader in Ingoesjetië via internet (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 10). U beweerde echter uw vader niet om meer informatie hierover gevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 12).

Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerdte vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Daarenboven kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België.

U verklaarde dat u vanuit Ingoesjetië met de wagen naar Belgorod gereisd bent. Daar bent u in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt waarmee u naar België gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 6).

Wat het vervolg van uw reis betreft, kon u niet zeggen langs welke landen of plaatsen u gereden bent.

U wist niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U beweerde dat de vrachtwagen onderweg meerdere keren gestopt is, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel keer dit gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 7).

U stelde weliswaar dat u zich gedurende de hele reis in een kist in de laadruimte bevond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 6), maar uit uw verklaringen is echter gebleken dat u ook op punten waarvan redelijkerwijs verwacht kon worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Zo kende u de naam van het dorp niet waar u in de vrachtwagen gestapt bent. Met betrekking tot de vrachtwagen kon u behalve het feit dat de lading uit kisten en kartonnen dozen bestond geen andere kenmerken opgeven. U kon niet zeggen welke kleur de vrachtwagen had. U wist niet van welk land de nummerplaat was. U was niet eens zeker van het automerk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/12/2010, p. 6-7).

Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw internationaal paspoort, en uw werkboekje bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw professionele bezigheden die hier niet in twijfel getrokken worden. Het treinticket bevat slechts informatie aangaande uw terugreis naar de Russische Federatie die evenmin betwist wordt.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift van 17 januari 2011 op dat de bestreden beslissing onterecht de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen afleidt uit het feit dat hij, niettegenstaande hij de

autoriteiten in zijn land van herkomst vreest, hij deze tweemaal gecontacteerd heeft namelijk bij zijn echtscheiding en bij het aanvragen van een internationaal paspoort.

Hij stelt dat dit besluit niet correct is omdat hij niet officieel gezocht werd.

Hij wijst er op dat echtscheiding een burgerlijke aangelegenheid is en een rechtbank of een dienst "Burgerlijke stand" niet kan nagaan of een persoon als geseind vermeld staat of gezocht is.

Dezelfde redenering geldt volgens hem ook bij de aflevering van een paspoort.

Verzoeker verklaart dat hij dit via een kennis heeft aangevraagd. Hij beweert dat indien er al controle voor de aflevering van een paspoort door het FSB zou zijn gebeurd, hij door de mazen van het net geglipt is. Hij verklaart dat hij zelfs geen weet had van een mogelijke controle door de FSB.

In ieder geval, zo stelt hij, was het bekomen van een paspoort zo belangrijk voor hem dat hij daarvoor risico's diende te nemen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hem ten kwade duidt dat hij betreffende de buitenvervolginstelling geen document kan voorleggen en zelfs niet weet of een dergelijk document bestaat.

Hij antwoordt hierop dat ook in België, het Openbaar Ministerie kan beslissen een zaak te seponeren zonder dat de verdachte hiervan schriftelijk in kennis wordt gesteld.

Hij stelt verder dat zijn vader via kennissen te weten was gekomen dat de mannen die hem wilden ontvoeren tot de politie behoorden. Hij legt uit dat zelfs al zou hij weten van wie zijn vader dit wist, hij dit hier aan de asieldiensten in België niet zou meedelen "*om hen te beschermen*" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker voert nog aan dat de bestreden beslissing erkent dat de autoriteiten zich in zijn land van herkomst schuldig maken aan verdwijningen, wederrechtelijke executies en folteringen en dat tevens erkend wordt dat er een toename is van incidenten en dat er bij een aantal grootschalige acties burgerslachtoffers vallen.

Het is volgens hem "*dan ook volkomen onbegrijpelijk en onredelijk dat de vluchtelingenstatus geweigerd wordt*" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal wanneer deze stelt dat de contacten die verzoeker twee keer had met de autoriteiten, niet stroken met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij *“niet officieel gezocht werd”* is in strijd met zijn verklaring dat hij via de advocaat die zijn vader gecontacteerd had, ontdekt had dat hij sinds 2004 bij de MVD geregistreerd stond en dat hij van december 2005 tot juli- augustus 2006 ondergedoken leefde uit angst om te worden gearresteerd. In die periode zou de wijkagent zelfs verschillende keren naar hem navraag hebben gedaan.

De vaststelling dat verzoeker zich in deze omstandigheden tweemaal tot de autoriteiten wendde, tast inderdaad zijn voorgehouden vrees aan.

Door beroep te doen op de burgerlijke stand in het kader van zijn echtscheiding en het aanvragen van een internationaal paspoort, plaatste verzoeker zich onder de aandacht van de autoriteiten. Zijn vergelijkingen met de toestand in België zijn blote beweringen.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt trouwens dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort in verzoekers land door de FSB wordt onderzocht.

Zijn verklaring dat *“hij zelfs geen weet had van een mogelijke controle door de FSB”* voor de aflevering van een paspoort, doet niets af van het bestaan van die controle. Verzoekers uitleg dat zelfs als dit zo is, hij dan *“door de mazen van het net is geglipt”*, is ook een blote bewering.

Ook zijn stelling dat het bekomen van een paspoort zo belangrijk voor hem was dat hij daarvoor risico's diende te nemen, houdt geen steek; uit zijn uitleg blijkt namelijk dat hij van mening was dat hij geen risico liep; verzoeker gaf zelfs toe dat hij niet op de hoogte was van de controle door de FSB.

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker er niet in geslaagd is een bewijsstuk bij te brengen met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Het blijkt dat de vader van verzoeker in oktober 2009 door tussenkomst van een advocaat met verschillende gerechtelijke instanties en overheidsinstanties in contact is geweest om de onschuld van verzoeker aan te tonen, waarna hij niet langer gezocht werd door de overheidsdiensten. Het is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker niettegenstaande in zijn land van herkomst er tussenkomst was van een advocaat, hiervan geen enkel bewijs kan voorleggen. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij niet wist of zijn vader daar al dan niet documenten over had –niettegenstaande hij verklaarde dat hij regelmatig *“maandelijks”* (zie het verhoorverslag van 6 december 201, p. 10)- contact had met zijn vader wat in hoofde van verzoeker wijst op een gebrek aan belangstelling; deze vaststelling keert zich tegen hem.

Het medisch attest, de brief aan Binnenlandse zaken, de verkoopovereenkomst, de akte van volmacht treden niet in lijn om de vervolgingsfeiten te staven.

Waar het verzoekschrift stelt dat *‘het volkomen normaal is dat verzoeker zelfs zou hij dit weten, in België niet wil meedelen wie die mensen (bedoeld wordt de kennissen) zijn om hen te beschermen’*, wijst de commissaris-generaal er terecht op (zie ook hoger) dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Het ontgaat de Raad hoe verzoeker in zijn land van herkomst kennissen in gevaar zou brengen door een antwoord te geven aan de Belgische asiendiensten -die tot discretie zijn gehouden- hoe zijn vader vernam dat de personen die verzoeker belaagden, politiemannen waren. Trouwens biedt die uitleg van verzoeker geen verklaring voor zijn vage verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Zoals reeds werd opgemerkt wordt er in hoofde van verzoeker een gebrek aan belangstelling vastgesteld omtrent de evolutie van zijn problemen; hij laat de contacten met zijn vader onbenut.

De vaststelling in de bestreden beslissing betreffende de vaagheden in de verklaringen van verzoeker omtrent de afgelegde reisweg (zie het voormeld verhoorverslag, p. 6-7) blijft, zonder verweer van verzoeker, haar geldigheid behouden.

De in de beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en vaagheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Verzoeker blijft in gebreke deze tegenstrijdigheden en vaagheden weg te werken.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan zijn relaas geen geloof gehecht.

Dit ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtendefinitie als bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op het feit dat de autoriteiten in verzoekers land zich plichtig maken aan verdwijningen, wederrechtelijke executies en folteringen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die stelt dat verzoeker zich hieromtrent beperkt tot een selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier.

Uit die informatie blijkt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië niet kan gesproken worden van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE